

Bréfa- og málasafn Benedikts Sveinssonar 1921-1942, seinni hluti

Bjarni Benediktsson – Benedikt Sveinsson – Hafliði Eyjólfsson Svefneyjum – Hrakningar – Slysfarir –
Norður að Djúpi – Þórður Jónsson í Friði – Breiðfiskar konur – Ingibjörg Jónsdóttir frá Djúpadal

Tekið af vef Borgarskjalasafnsins

bjarnibenediktsson.is

Einkaskjalasafn nr. 360

Benediktarskjöl

Askja 5-16, Örk 6

En í sönnu andrá lausl í norðan foráttu vör, svo að ofar
 vor. Við gengum til hriðu, og vörum orðum heldur fastir.
 Þá mán ég, að Haffliði Sotti: „En vörum íð lauslami,
 Snatgjörn minn, að þú varst einnig að mi landi, og
 þú einn. Þú varst aðra vaxl. Þú, huggaði til þess
 í Kópaborgslinu í gær.“

Þú er að berjast að þessu, að hann sigldi farast
 vaxl. Þú ert að berjast, og þú ert að berjast þú til dunnar
 rökis kom. Sigldi þú austur. Þú er langt vor komist
 austur, fella þú deglin og löstest. Þessu Kópaborgs vör-
 um Kópaborgs, vör þú vörðinn Stogley, og íslausl til
 Bjarmanna. Þú huggaði jafn til að sigla þangað. Þú
 er þú Kana að Tindhölmastanga, er vörðinn þú
 lokast of íð. Þú huggaði þú akkeri dinn, þú er
 vör komist þú til baka. En er þú vörðinn vörðinn
 nótinn kom minn íð austan með minn. Þú ert
 þú dunnar af álökum íðinn, og þú er að klettum,
 austan íð vörðinn Tindhölmastanga. Þessu nótinn vor komist,
 vörðinn hótinn vörðinn vörðinn, að þú fón að kasta há-
 karlsstykkið út íð skipinn, vörðinn þú lítinn til
 gjögnar vörðinn. En þú ert að berjast og þú ert minn hótinn þú,
 andr þú fram með klettum og í Tindhölmastanga. Vör þú
 þú íð aln hótinn og komist til Hákinnar með deginn nótinn.
 Þú til Þessu hótinn.

Að lokum er þú lítinn þessu af þessu, minn Hákinnar
 Einkaskjalasafn Bjarna Benediktssonar © Borgaskjalasafn Reykjavíkur

Jochannesson fór í orkuáðun sinnu til Skyndisholms
áðamt þann félögum sínum ír Flakky. (Tögn. Kofla. bls. 103)

„Lirðokkega man íz slarkfeldt overor þögurur
kumpána í vrekur“ satar í Skyndisholms. Þó vor í þorra
af onis minnis. Ísaloj vón, of utum við írnell að stjorka
íð þaga, vrekurur“ upir isvanger og jorka. En vðar vor
gott of við í rðskorra lagi. Þu lauk þó, að við náðum þverri
landi um kvðis. nuna under bjarginu í Delozay; dröf-
um við tókum upir í klettnef of klifurum síðan upir
í bjargi of Tíkum okkur jeshingur í þannu þor í
minni. Þor vor þotigli of larku bændur sínu í þotigum
unda í minni sínum. Ólafur vor raddmatar minni, of
í mðar mættit vor, kvð þann Blómstervallrimur, vor
að alir líku í alr oddi. Síðan gengum við til þvilk
of Rendum okkur þver; minni; komumel vo alisís of
þó mð þerkjum; vrekurur okkur viku í Hólmminni.
Kom þá hlaka of sigldum við síðan lánu. Síðar fortir
þáttir þá þofik, vrekurur ungur manna í Brúsförð.
Stjorka vor þor döglegt braud.”

Skysfarir.

“Ólaun of þang
“ál við óbyggð mð

líks sín að líkum.” (J. Th.)

þor mannramir of þvellingur, dunn dög þefir

veit þi þið og þannan, þessu erisnum fæst^{ir} í hin-
um lögs ferdum sínum under jókul og í hóskabegnum,
og vor það engin fæst þitt íð þá skundum, í svo löngum
og óhættisömum gjöfendum.

En þessu færmor og slysin virðast þi þessa voris
litlu jóladari í hinum kunnari lögunu þína fæst, þónum
og erisnum iunfærdi. Þessu nageris þi löngum reynst
hallabegi. -

Þessu öldum virðist það þessa voris tiðkast mýr of
landsmannum, og sörja ~~eris~~ þið í sumu dögum og ör-
um helgum dögum, næstum þið þessu ein virðast of þessu,
eun í slóð. - Þessu voru stranger í kunnigum og
sidavandi, og þessu í fæst þið og fæst. Þessu þessu allt
í löf, þessu eris, þessu of all of þessu í mýr, of löngu-
ur þessu, of þessu eris og verubilna þessu, ef þessu
eris virðist eris og þessu með þessu virðist í þessu
eun. Enn virðist þessu, þessu Þessu fæstingor þessu þessu
þessu eun alvörþessu, en allitt þessu þessu eris þessu
kirkjufæst og of þessu eris og, þessu eris en í öðrum
gjöfendum. *Her*

Þessu 19. júlí 1801 fór Þessu eris og þessu þessu í
þessu þessu kirkju í þessu. Þessu voru þessu í þessu
og þessu eris. - Þessu voru, og Þessu voru all-nauð
engin þessu fæstingor, en þessu og þessu eris. Þessu
þessu eris fæstingor, en í þessu eris
þessu eris - Þessu - með alri eris. Þessu eris

síðir ír Flakki innan við Langveg, og ^{etlað} ~~áttu~~ að þess höf-
fandi í Skelunarbóða, sem er allanþví suður af Her-
gilssey. Ást Svain dæknati kona hans, Skúnnu ^{hett} ~~hett~~,
~~með~~ hri og börn og gamalmenni, — alls 10 manns.

Fólk þetta rok til og frá kring um allan fjórðinn
um suðurland og landis, all þri Harðakanti á Snafells-
nesi að Högavati á Harðabönd.

Þess höfðs menn eftir sínari böndu Sveinbjarnarsoni
í Svefnunum, þegar hann fítti um slysfair þessu, að
eigi kalli sig á ívork, þótt vinnu yrði að birtu annars
mannljús í Hergilssey. Hann sagði, að jafnan hefði sig sýnt
hvir varði sveiflökur vífa yfir Hergilssey, þegar honum
var líkið þangod um suðurland. Hugboð þess átti fyrir sig að
rota. En velurinn, 9. desember, dæknati þaðan ^{fjór} ~~með~~ í
bál, á heimilis ír Oddbjarnarsoni, en þeir vónu að selja
þangod mel.

Eftir stjórslýs þessi lá Hergilssey við auð. Þess fæti
fólk var þar eftir, að varla varð gengt svefnunum að
eint öðrum nauðumbygnum einvirkum, — og heimiliskar
mikkis vón, að börn, eftir allt þetta stjórslýs fólk.

Ánni hömulegri slysfair höfu orðið þri Hergilssey. Lóngr
sínum, að árið 1872, fór Ánni böndi Gísladó til Flakkiar
um mið leuna, að selja leuna undir líti. Hann hófi að
hóskum börn ein og unglinga, auk föllordinnar sínumkoma,
er Guðinn til Gísladalli. Unglingarnir vónu: Guðmundur
Hjarnum, 18 ára, Davíð Gísladó, 13 ára, Erlender Gísladó

hann mjög til kirkjufæðingunar.

Þeim geru ferðin vel til þakningar, og hlýddu þorlið-
un. En að oflokiumi messu voru komnir sudvestan roki og
minni örnin. Þinnar völdi þó halda þeim. Þótt flestum
þætti ofar í þjó og fara, en engin færu hann til að
hjálpa sér að sjá bátið á floti. En Jóhannar þessur
væð til þess að sjá hann inn í elifðina.

Til bátsins tók inn í Brúdalendi, en þessu
mei sögunni mér. — Bátið roki að Galtorá í Gufu-
dalsvæð. Vor þá skyllt vand þlofor hlýtt í skírstaun-
ana og hristandi bátsins elifinn. ^{Elfið} ~~Elfið~~ vor, að
þinnar hlýði siglt ofan af bátið og elsið þannig,
orsokast. Fætti þetta vor all innar við þriðugt,
er þótt dæknadi.

Þinn 20. október 1828 fór ^{sex} 6 menn í skip. Þá
þléu upp í Skelug að sögja kindur. Þegar þeir
höfðu við kindurinn og um að leggja af skoð þá um.
hvalfdi mæðinn um leið og þátt dættu upp seglið. —
Þinnu munummi dæknast skox, en þinnu vorð þjaf-
að þá þergilsey daginn eftir. Vor hann í kili og mætt
í ræði veslu undir Skjaldmúrjörum.

Ánn aldamótin 1800 fór þrið bátið í ferkirótar þá
Þjannurinn, mæundaginn siddslan í velli, Alkippa vor
rís þann dag, en stömmu eftir, að bátið voru komnir
til mætt, skau í fæðidri mætt af norðri og ~~þinnu~~ þor-
ast þá allir bátið — og þó með einkumilþann hætti ein

skipshöfnin. —

Þetta þessi skipshöfn var á mætti, en Bjarni hét Bjarni
 son þi Leiky, góður formatur. Hann sat að fiska viku
 djúru undan eyjunum, þegar rólís rkaði á. Þeir tölu
 þá lítið og brjóta í land. En þegar þeir vóru rétt komnir
 ? undir Lánið, þá er gilla urian í Bjarneyjunum, þá drógu
 þeir fram á annan bál, þann var á lítið til lands. Bálumum
 mun höfð sleið lítillega samann, og brotnaði við það kúpa
 á bál Bjarnas. En við það sló bálmum flóluum, og fengu
 bálaeyjar ekki komist komum í höfð oftar, en þá var-
 zinnilega uppröfnir. Bálum tök þá og rka og brotti
 fejóti. En það sá Bjarneyingar síðast til þessara manna,
 að þeir seðu uppi seglkapra og siglaðu suður ífir fiór-
 um. —

Þessi þetta fannst síðan seði uppi í Hvíaðri norðan
 undir Kirkjufelli í Lyngdöl. Færirverum voru allir
 í þessum og lobakslóðir Bjarnas og annað smából. Þeir
 mannaþingur áldri spæst. En smalepildur einn
 þi Hvíaþryggju, þann þarna var sladdur vramtil þi
 þessum dag, saggti höfð seð fimm manna ganga fyrir skipi
 þessum. Gangu þeir ongjó þessu samann eftir liðinu, en
 aldri komu þeir fram, og er haldið, að þeir höfð farið í
 sandkvikunum illum, þann þarna eru. — Allir vóru menn
 þessir nokkur við aldur, og formaturum Bjarni, 66 ára.

Formatur á öðrum bálmum, þann fírl þessum dag,
 til Gæðmunder Magnússon, allsögu af Barðstónd. Þeir

þess bóta sáð skólast of Snafellsmið og vor þá Gæd-
mundur einn í honum. - Bættum rok á Hartskambsi
og einn þá í honum vísirfari, og hieldu menn of þess,
að hann hefði aldri farið af Kjölum, en mönnum
smátt saman drólað ís honum.

Formaður í þingi báðum hét Ólafur Jónsson,
báði frá Vinarskaga. Haldið var, að hann hefði fengið við
Gædumjör.

Þess fírst í þessum þann báðum frá Bjarn-
enjum ís manna - 12 Karlar og 3 konur.

+ Þímmu farið júlíum 1860 fírst, að sum almannagil
er, opist hákarlaðrið ís Flóký með 12 mönnum. Trípist
hét Snarfari. Þessi reis þó í hákarlaðri þennan dag
í Vískaenjum, hóf ís Flóký og úr ís Bjarnenjum.
Viðar vor gætt daginn þann þau fóru of nokkuð nóti, en
með bókun nokkuð dag, gætti norðan áblaup mikið. Náði
þá annar reisist ís Flóký - Gædum, formaður Bírur-Ólaf-
ur - landi í Skýrkeistólum, en Bjarnenjaðrið ís -
Samundur, formaður Bjarni Jóhannesson ~~í~~ í Ullidag.
Ís Snarfara opustist ekkert fyrr en hann var mikið
bráðum hjá Þauðskúlinum á Hartskambsi á Sn-
fellsmið. Formaðurinn í Snarfara hét Jón Þorkelsson,
dagnsformaður mikið of aflstær. - Allt einn þess
menn á báða aldri, sum fírst með honum í Snarfara,
of innvalaleið. -

Í janúar 1898 fírst báðir ís Bjarnenjum með

boimur manna: Kristjani Reyjólfssemi og Lárusi Bergveinssemi. Þeir voru á leið hvar til sín ís Skeruvíkshöfn. Vider voru á útferðum með eljum.

Þris eftir, hinn 9. mars dunnadi Bergveinn Ólafsson bændi í Bjarneyjum, Túttsmor frá Tindnum, áramt fram minnum öfnum á leið hvar til sín ís Skeruvíkshöfn. Bergveinn voru fastir Lárusar, þess er dunnadi áris áður. Á vor auðlað vinder allhvass, undirgjör mæli og sól-bylur. Bergveinn Ólafsson voru ^{mikill} ~~er~~ velti, fíður dýmum og rammur að ofri, drípsmíður ágöllum og alorkumeter í hvívetna. — — —

— — — Þessi slysdaga áu er miðri nóttu löng. En þá þri vort var: komist á þessum vátvangi að gæta þessu efri nóttu velti. — Þeir eru dunnilega veri morgis dögum á árinu, en enginn er á gjö í Búðafirði, og þri eru: ~~er~~ fast þótt yndis velti um landlökuna.

Þóttu þess vort minnst á nokkur slyd, en vort á öldinni sem leið. En þau höfu veri orðis líkholnaga fern gösleyni í Búðafirði á þeim áinu, sem leiðir eru af þessari öld. Þri mitor. Eð vel veri, hvort þau eru önn fern en áinu, sem leiðir eru af öldinni. — Marítan fern lifinn þess haddað, þótt ~~er~~ = fokkad, bókunir mornuð og orðlötur til gösleynar er i engu bati. Leiðir allar eru vörjötur, straumhættur og kalmeyttar þegar dögur er af lofti:

"þú hefur margis hættas hús
 "hvor sem lesist skúlin;
 þú ert alán yllu nær
 eiga þú bláu lúðin."

En nú hjóla of bærast um orðin hlut. Og þá
 "þorun fasthuga", þorun var og vinnu, sum hin bráð -
 "fyrir þá Rán hefur þegar búið hin bláu lúðin, hveggjum
 úr með þessum fáuða þessum þorunins Erlingssonar."

þú ert þessu í þessu skúli
 feldana dífur skúli,
 eiga mörkin alla lúð
 eftir í þessu barni.

þú ert að láta líta og þú
 líka í orðunum sjónum;
 dæturinn þú þessu barni
 þú ert þessu klónum.

Láttu aðra líta að þessu;
 líti dæturinn þessu
 þú ert úl í dæturinn dæturinn
 dæturinn dæturinn.

Í febrúar 1938.

Bergveinn Sturla

[Pers er að gefa, að aðalheimildin að sögunum
 í þessum þætti, þar sem verið er annars felis, er Saga
 Flakuniorrhepps eftir Gísla Konráðsson og Hermann J.
 Jónsson, apríl 1220, sem er í Þórsdófi Flakunior; að
 þri þó undanþættu, að fridögnin um kvæning þess
 Pálus Kúls og Douins Jónssonar er ritað eftir fri-
 sögn Douins, af Gísla Jóhannessonni vinda í Flakuni-
 um, og kvæningssaga Línars Ásgirssonar er að mestu
 ritað eftir fridögn. Jón Jónssonar, farum vinda í Dild-
 ora. B.Dr.]

Nóður að Djúpi.
Éflis þeir ginsinu vinda í físi.

Við um langar tímar lifum lífna munum hvar er
lífsleppni og öðrum vitnum við notanveran Brúfíot,
sáttu íttu að fóni í vör norður að Dröfnaröðjör. En
nóður þangar láttu munum mjög lík þangar hvar er svöl-
munum í myndum mínum og allt þann um síður ald-
mót. Kúnnastor vörðvör við Djúpsid um þor munar
vör Hrifdaler og Bolungarvík, og ^{vör} fæst vörmunum
þor. -

Landleiddi hvar norður að Djúpi og vör mjög lík
um að hvar, þriðjör hvar og hvar fíot og að vör, þann
þi vör vör og lítt vör. Éfíðvör og þi að Karmal
í vörðvör vör þi ofl mikur, ekki lík fýr þi, um
aðvör vör vörðvör, þriðjör vör ofl að fón norður
um mýrjan um mýr og vör þi fón ofl vör í fíotum
um um um vörðvör lík fýr hvar vör, þann þi
fón, um vör vörðvör og Karmal vörðvör
lík. - Fýr lík um um að hvar mýr, og ofl
að vör þor í vör, þriðjör vör þi lík um hvar og
ofl lík að Karmal þi vör. Fýr mýr mun um mýr
fón að allan, um mun um að hvar mýr, vör og vör-
lík og fýr mýr. Hvarðvör mun vörðvör lík fýr
lík að vör í vör lík 40-50 Kg. þessa lík.

Óg lík vör samgíngur um Djúpsid þi vör um

no, og mun higan verður að oflorað og sola farir um' og
 farir út í vestlondvarnar með formóðnum iðman er
 Djúpinu, einkunn þeim Kristjáni Þorlákssyni bændu
 í Múla og Þóði Jónseni bændu í Laugaböli. Á þeim
 árum, sem hér mun ræða, voru þeir báðir formenn í Bal-
 ungavík í sveipum, sem þeir áttu sjálfir. — Og man eftir,
 að mun higan er sveipum lögur mikil korp og að
 komast nokkur yfir fjáttir í tákna tíð, til og gela fengist for
 með þeim út yfir djúpið og tor einkunn bent til: Land-
 lásin voru stýrð og Múla og Laugaböli, og no þótti þess
 allsaf gírdi viki og fara farsl í feol, með slíkum afstökum
 sem þeim Þóði og Kristjáni.

Til þessar skýringar í þeim efiskitnum, sem í
 myndafatunum voru um aldamótin, alla og og segja hér min-
 nilla fróðleika.

Það var árið 1901, og við höfum af stóð nokkur og
 Djúpi til norðra fjórir samar: Og, sem þessar línur rita,
 Simbosi Jónsen í Væðum, Idlari Jónsen og Þóð-
 ur Jónsen bændur og Kristján Þorláksson. Við höfum
 uppi þá Kristján Þorláksson í annan dag, þáttinn, dnumma morg-
 un og allsunn og ná og Múla í Isaförðum í fjörum um
 kvöld. Þessu voru góli og þessu samlið, en þó allmikill smjör
 í fjör. — Við höfum þó hella undir farar okkur, sem þó
 voru einn: vengilegl. — Vengilega er ekki nema um þessu lísin
 og velja, þessu farir er í Múlaþreppi nokkur og Djúpi:

Skálmoradshúdi og Kallafjæðshúdi. Þessu farir er Skálmor-

delshæði or venjalega legl upp frá Trálmorðel, ~~í~~ af
 fæin or Kallaflæðshæði vaser færl or fæa saser yfir
 Kleiðshæls og ofan í Kallaflæðs í Jafnaðarvöl, og var þá
 venja að gista í Kleið og bætt þóðan upp í haldina að
 morgni. — En þá or skýlla okkur lítið löngum við me
 upp frá Keigindisfæði birt og veglausar aðvinnar og
 lökum sleppa á Múlaflæð, sem or birt upp af elldra
 í Isafæði. Fæa var samleg færl í stat, en þegar kom fram
 ? í miðs við Maudsborg — sem or summanvel við mið flæð-
 lindum við ísora slökum sköflum, að við komum haldumum
 umi gegn um þá með böggumum, ^{no}at við værum að taka
 ofan af þeim og búa böggana og vella þeim yfir mætti
 fanninnar. Þannig var færlin í öllum haldumum. En
 þegar kom mætti í Bolna — sem um allan gl færl mætti
 mið flæð — fór færlin að stæna ofur. En þá róm allir
 aðrir upp gefni, bði mætti og hestur, ^{no}at þá var ger-
 legl að hestur língra áfram með allan farangurinn;
 degi víka lúti or hallar og ^{horfur} vörðul að verma. Við
 lökum þá það rós að skilja eftir allar farurnar þarna
 í flæðinu, en hildum gjöfni með hestana þá bygga, og
 komum að Múla um miðnætti, þá stat upp gefni og
 illa lit ríkis. Í Múla róm þá fyrir morgi storminn,
 sem allur úr yfir Djúpsis með Kristjáni dognum eftir.
 Við fengum þó jóðar viðlökur, unda heimilið gestris og al-
 dei tókum borgum af nokkurn mann fyrir gjölding.

Innanna nosta morgun von Kristján fæðinn og
 Einkaskjalasafn Bjarna Benediktssonar © Borgarskjalasafn Reykjavíkur

þauð okkur for með sér til ísfi Dýsis, en minn og þó
 fýris okkur, gáðum við meir þessu hans góðs bók, þá ^{af} farum
 okkur þó fram í halið sem fýr segir, og þá okkur þó minn
 en vort. Og í sama munda og Kristján og hans menn höfðu
 af slóð út í Bolungavík, höfðum við af slóð fram í halið eftir
 höfðum okkur. Hestana skildum við eftir, en fengum lánad-
 an slóð undir fornum. Fæðir fram hális gættur og bjugg-
 um við uppi í slóðum í smátri og höfðum af slóð til bryggja.
 - Við vorum skiltu m. forð allmítt og þessu í lofti, unda höfðum
 við meir langt ^{þessu} þessu lánadísu gætti í okkur. Meir vorum
 við okkur og þessum slóðum og meir vorum við önnur
 höfðum til við áttu sig í. Við höfðum þó áfram og þessu
 um að stýja í okkur alla af slóð, eftir þá sem við gáðum og
~~þessu~~ í ~~Laugetósdal~~ tókum slóðu í Laugetósdal.

Hallaði mi öðrum ofan af hális og slóð okkur þessu
 gættu. Og þessu við höfðum þessu ofan hális hális hális hális
 við í slóðu is og gættu þá við þessu að við vorum hális
 ofan í Laugetósdal. Við vorum, að þessu mál og veltu
 vort í dólum, en minnilegt þessu okkur þó, að þessu
 umdum við vort við hális að mál. Þessu okkur mi
 að gættu mál, en höfðum þó áfram af kappi. Undir
 kóldu eftir káldum um slóð, og hális við þá að
 þessu um, að við vorum meir í Laugetósdal hális
 út í Isafirði og þessu um hális til öðrum dólum.
 Þessu við vorum þá okkur í minni hális og vor
 þessu Gættu. Við vorum rannviltu og hális ekki gættu í

Kafalvís þarna lifaða klula dogginn, og öðr, og þessi sög þessi
 nokkumtíma vís sög. — Þessi vís getis til skýringar, og
 á önnur iudjörðum út og hundstörungum lá best heldur og man-
 gungur is. — Vís meinum aðvísas eum fjöðort vís og heldum
 út fjöðum og Langatödi um kvöld. Vís sögnum okkur þess
 vís elétur, og þess talis varð og framhaldi þessurinn,
 sögð þessum meum okkur, og þess vís tákur ulan ír Bol-
 ungavík, og þess og komast íteflir og meumfremur, og þess
 þessur, eum öðr út í vísðöður, vís þess á nalla vís,
 og munda þess vís þess til fjöð og öðr meum fram-
 haldi þessurinn. Þess þessur vís heldur eum vís á öðr
 vísinn vís þessur fjöð. Vís heldum vís til mits vís
 þess þess og vís þess vís fjöð þessur þessur laum
 málum eum vís. — Vís þess vís meum ^{vís} vísðöður
 og hald þess. Vís þessur þess vísinn á Langatödi,
 vís eum öðr okkur þessurinn í hald og vísinn hald
 vís vísinn út í hundstörungum. Vísinn vís glerheldur
 og þess vísinn málum skýringum og á Langatödi fjöðum
 vís best til og bíta þess dæðum. Eum vísinn gíðum
 vís á Hallstíðum vís ágolan vísinn þess dæð vísinn
 Jinnstíð og kom hald Sigurðs þessurinn frá
 þessur.

Vís þess vís austurhald þess og vís vísinn. Vís
 nokkum þess aðvísas þess vísinn og vísinn út vísinn
 vísinn til Hnífsdals — og vísinn þess sög
 lengur.

6
Þannig, og þaðan af voru gættir þó, allt fram
um ríðisla aldarnál og komast þá Brúðfæði nokkur
yfir lífina í vestlindum við Ísaflokkdýra. En
með þessum voru áttíðir og lík ekki torveldis aftur
síð. Stundum urðu menn til í lífnum, en
þó er önnur söga.

Þetta stóð við Ísaflokkdýra lífna er svælu menn
legðast niður, hófu þó aldri á lífnum, er svælu menn
er andanverdan Brúðfæði við Ísaflokkdýra og sjóþorpin við Djúps
hofs er sögum. Með þessum nafni, og nokkur á hvergi hendi
þess þá voru menn til Ísaflokkdýra lífna er svælu menn. Við
er landlífinn voru farin menn í innsetu barna í Djúpsinu, þó
þó tekis í hvarfnum málvöldum og flúu til í Ísaflokkdýra. En
meðan langganga um Djúpsin voru tvö lífna er áttíðir og gættir,
þó þess tekis alla við til í Ísaflokkdýra og voru þó líng líf og
vond.

Þessu líf þess og ekki fæmi nokk önnur yfir þess lífna,
en þá voru farir, alla og með innfæmum orðum og ríða þó
upps.

Þess upps er öðrum lífnum fæmi menn og lífna
íð undir og, ríða nokkur, en kallað var, og lífna menn
er vengjlega samant ^{þóðum eta fimm} aftur og lífna 300-400
lífna í ríðni. Meðan er lífna lífna lífna menn vengjlega
upps er lífna lífna lífna og voru þá farin lífna lífna lífna
og vengjlega lífna og ~~Þessu í lífna lífna~~ Þessu í lífna

(fart)

firti fyrsta daginn — en þó kom þeir, ef það er verður
 vor gæti, að þeir voru alla lúðir að Borg í Tröskufirði. Annan
 daginn voru haldin að Hattardal í Heflafirði. Það voru
 líng daglúðir og vandi, þrátt þá varð að sundlaugum fléttu eftir
 strauðhæðir af og ríka brátt og gríðarlegi þrátt og hálsum.
 Þriðji dagur festurinnar voru haldin til mids Heflafirði
 og þá ríktu alla lúðir í Tröskufirðinum og venjulega gætt á
 skrifstólum voru Kúlgjörðir. Þennan kom þeir, að allmúllur
 af rústinum voru settir í gjöfarpennum, sem þeir voru
 um þennan dag; einn af Norðmúllum, sem þeir
 sunduðu hvalavörðum þarna í firðinum, vónuðum þeir
 af landi burt. Fjórði og fimmi dagur festurinnar voru haldin
~~haldin~~ komu mids rústinum í Tröskufirði. Þessari þá stóð
 salan og voru þeir lúðir þeirir kvöld.

Þennan betur fór ein þesson festir mi língi afloppur.
 Þeir voru líng lúðir og ^{torsótt} ~~stótt~~, og þeir lúðir mids munn og skapan
 ur, mids gætt þeir lúðir í lúðum, en að ríka á undan
 sín á aflóttuðum dag eftir dag. Þá þessari salu og
 dauðdandi sáðu.

Þórunn Jónsson bóklausa í firti

Brúðfirzkar konur.

Eftir Ingiþjórgu Jónsdóttur frá Djúpsædd.

Ingiþjórg Jónsdóttir, frá Djúpsædd í Þarsabrandadýglu, hefir skrifð undirminningar sínar í skín — ásvið norðenskras koma — En koma þóðan grínir ^{þær} um brúðfirzkar konur, um hær þær á eftir. Ingiþjórg, mæti þóðra sínar 15 ára gömul og flutist þá til þóðrins vóðs þóðleksmar í Hvallárvunu og Ragnhildar Jónsdóttur konu hans. Skín dvalditsíðan í upplunnu áli einu tanninu og þóðka á. Eftirlit þóðlorsmí þóðrins, Bergvinnu Jónsennu, þóðlorsmar þá Þóðfarninu, og þóðge þau í Hvallárvunu um 20 ára skíð. Ingiþjórg var þóð gæðkunnug í upplunnu. Skín var skunnlaus kona og gæðmurt talin af állunni, sem hana þóðku, og þóðli mæi þóð gjálþógl að þóðka upp í þóðsa vóð þóðsa grínir koma — enda mun varl vóð gefin í jafn skúllu mæli ríðari lýðing á þóðgun og þóðtun brúðfirzkar koma á síðari kúlu 19. aldar. Og vana, að þóð þóð gefi gríðskúldina, sem kúlu síga að mæli.

Ingiþjórg var fædd 8. okl. 1848 og dó 24. okl. 1929.

B.S.K.

— líg fersaði á þóð þóð og koma til upplunna. hær allar konur vóð þóð mæliþóð og vóð að síð um flut. að þóð er mæi vóðil. Hvar þóðsa þóð lóð? Enginn var skólinn. Áðinn ein koma í síðu. Þóð og Þóðstóðdóttir, kúði hannþóð. En þóð koma þóð þóð, sem hær kúðmíð þóð að koma, að vóð

fannst mér, enda vón þá gæðs vagns hóar kröfur til gíflar
 komu. Hinn varð að gefa komid uel í fal og mjólk í mal.
 Margr þína munu ágallga og dökkara. Í hvernig var til
 vefstall, og vísar var þar koman, sem of og kúndi tvö öðrum, þar
 vón auglegar og stjórndamar. Ég gef því stílt mig mun
 að nafna nokkur, sem skrúddi fram úr. t.d. í sjómáttum og
 sirtörum dagnadi. — Þar var t.d. sögl mun Jóhannu,
 komu þess prófests Diverlands í Flakky, að ef henni þátti
 eind ganga vakt hjó vinnuömmumunum, þá var hún ein
 í vinnu með þeim, jafnvel í gjöf og moldarvirk, að tynfa
 hús og hup, hefdi hún verið vöð loqvirk og miltvirk.
 En að þriðju var gef hún sama daginn eftir við finustu
 haungröð, hún taldinadi t.d. alþras komna best. — Margr
 kunnast við hvernig Benaríksem og dæmorgjöf hennar, 40
 þúsund krónur til kunnarðólav ^{húss} ~~gjafar~~ í Vesturlandi, sínir
 þessir gjöf best, hvor hóffingir hún var. ~~Enn er þar hennar~~
~~skuld, þóti huggjör hennar si anna er komin í framtíð.~~
 — Valbjörg, þorgvirsdattir í Flakky var orðlofsur búfokkur, og
 þar orðlök var heft mun hana, ef einhver unglingur var ófri-
 legur, ókleiddur var í annan hátt illa gefinn: „þar er
 remandi að komna hennu til Valbjargar, hún gerir mann-
 estyfir úr álum“. Margr unglingur komu á þeim árum und-
 an Jökli, sem tvö voru kallað (Snafellsjökull), og vón þeir oflöst
 fátíðir og fátumandi, en allir und þeir að mömmum, sem
 komust til Valbjargar. — Ingi björg Snodresdattir í Hergilsay
 var kalmunni að burtum og vexti, þeir kalmun þurftu

ad koma við hana í ríðri, svo að öðrum aftránum, sagl
jafnvel, að hún hefði líkist þó að halda fallorðnum Karl-
manni í bændategginu.

Valtilla tógu hlyti og af langömmu minni, Mariu Tómas-
dóttur í Lóhnum. Hefl var eftir föður hennar: „Gaman þætti
mér að kafa þann hárela, sem smíði á hana Mariu mína“. —
Auðveldis fór fyrir henni sem öðrum, þegar aldurinn fæddist yfir
hana helli hún gömduð og settist í helgan skín. En svo er
það illt einn, að þann hjónin, Guðbrandur og Maríu, langaði
til að kirkju. Hún var þá sjölag og hann nokkur eldri. Allt
var þá farið á áratökum og þriðji ofl úfir ríðri, og voru vinna-
færn ofl öfurl til þinna færa, en munu nú í þá daga
kafa um síðir að afsegja verk, þóti ógjafi veri. Lokinn gefi
sig til hris-pillar, hún þá hildu, annar vor fósturkennar
þinna hjóna, og voru dætur um fámíngu. En vegna þess, að
~~þetta~~ þessir fóru hálfráðsgeris, hefðu þeir síu nú þri
að seljast báðir á sama vord, en hili gamla mannum og dæm-
inu veru á hilt. Férin til kirkunnar gætu vorilega, þriðji
stíllt. Ad lokinni messungu var svo haldið hinni, en nú er
allt fyrir að roða prestsins hafi hafi mýrjandi áhrif á
hjóru þessara pílla, þriðji settist þriðji á sama háti
sem fyrir, og tók mi að hversu á móti og gamli mannum
þriðji að mótast af ríðrinu og unglingunum að gefast upp,
og tók mi að ganga afvega. Maria gamla tal í erud og
hefði mi orð á þriðji við fósturinn síu, hvort hann ætlaði
að láta þá skómmu sparið mi sig að mótast á fóstur sín.

um. Ekki var og ein sáttur þeir sem fyrr. Þá kallar gamla konan yfirkletum og setir undir árar og segir, að drungurinn skuli tvíla sig, hann muni orðin nógu þreyttur — andvitas hófar mætur hennar líka veris ~~andvitas~~ uppsgefinn. En nú var þú gamla lengi að ríða við, og fengu mi þessir þrikálfar sig fyllsadda af ríðrinum máli gömlu konunnar, þrikálfur en þeir komast í landingun, hófðu þeir kastad hvern spjórt að meglum. En nú hefir langamma gamla lifi af kröflumum, þú málavir dög lá þú í ríðinu.

Of þú stútkur, sem traustur vóru, í hákarlaborg. Ég þekki gamla konumann, sem áður hefir ríft, var alltaf í vísu, lengi af á sama stöð, Raudleypum, þú segist hófar farið 16 hákarlaborg, og var þógrönn yfir, að þú gótu með orðis 20. — Það mun mi ekki öllu mikilvægti gjafi, hvernig þú ferdum vor trétt, fínd og framt vóru skiptu sem hófu vóru í þessum ferdum 20 stór, að áttuggi var að komu þínu í floti, þau vóru uppi áttundingur 20 áttundingur, og áttundur þrikálfur vóru, að mi fínd mi orðis óhúglað, að ríðuþekki myndi gela vóru þú. — Óléð var vóru sátt vóru, en aft þrikálfur þú fjóllaga. Éf þú vor, vóru að þakka ríðu 6-7 vikur sjávar þú að komast á miðin, og lígna svo í 1-2 stóru-þingur eftir þú, hve vóru vor fjóllaga, og vor nú ferdur, þótt úthvergið gæti kveikast eftir ríðinu, þú lítið var engin sýni vóru í þessum skiptum, og nú vóru líka kaffi. Þú er eftir þau þú, að kaffi maskinur komu þú sýnumur, en þú vor jafn gæti. Þú bókla þú þú vor í vóru, hve þú

hangitjöl, mozólar og leudabaggar, braud og smjör o.s. frv.,
 en þið dykkjor var slakt áurblanda og ofloft ofurleis í
 slaupinu. Ofþ fingu þessir veslings gjömmu vandvör,
 höttu-frost og bylgi, og urðu að hleygja þangod, sem þeir
 náðu landi. Það er nokkurn óhúðgi, að slíttur siglar þola
 þessa slakt og vortíð, án þess að ofkolast eða vera vátur,
 en þess hupdi ég aldrei sekið, en meðmætur þeirra vor þísa
 hlýr: en mið gæsl, náttúrulega voru þor alskinnkladdar sem
 karlmenn. — Með fínd þad sorgleg afkvör, að mi þóli
 fólk eigi að vera hálfað dag gegnvað, án þess að vera
 vikið. —

Einuor komu langar mig að minnst, sem Guðinn heil,
 þóttu: all: þinn heinnar í erinu, þinn gjö á meijör nordan
 vel við Breiðfjörð, sem hálfi á Lirði. Það er óhátt að
 fylla, að allir Breiðfirdingar í þá daga kómmuðst við
 nafn Guðinnar á Lirði. Þinn var gjóhlaða minni, engu síður
 en þuridar formatur, eigi tókst þó jafn sorglega til min
~~þuridar~~ þuridar og þuridar. En Guðinn átti þó tína sorgdögur,
 þinn misti í gjömmu uppkominn son skamt frá landi á Lirði,
 og að þinni ~~ágjáandi~~ áhorfandi, án þess að geta tjargod, engin
 bákur nálogur. Mikil ofraun má þad hafar verið annars eins
 gjóhlaða of Guðinn var, eða mundi þad slýt eigi hafa að
~~er~~ borið, ef þinn þurfi sékið við þínið, þinn var mið af-
 bráðum gjöður stjórman. Jafnvel eftir að þinn var orðin
 gömul og dýr þuridar uppkominn, kemmi þinn þó bákur
 við að vera mið þíni, og veri slamt vesur vor þinn vör

ad segja: „Þú skal halda um skúf, þungu“. Ofi fór hún
 á gó. Þá er öðrum kalli ofari. Öfurlitid dæmi þvi til sönnun-
 ar. Þið sínu kom fararnar á skúfnes og lá mjög á
 flakningi ul til erjanna. Þann fór um vísir og vóð bandur
 um flakning, en allir sögðu hús danna, að veri var vóðhófl
 vóður, enda vor slóvóðir í þó með byr. Loks kom hann að
 fírdi og vóð Góðrúnu hús danna, hún líkur á mannum
 og spur: „Erku góðrúddur?“ Hann kvað mi við þvi.
 „Ja, þá skal eg reyna“, og mannum flutti hún ul
 í þergilsu, með baimar skúfnum og unglingapilti, og
 vildi matarinn borgar ul flakninginn, en hún vildi veri
 þessja, sagðist veri vóð vóð að lokar borgum fyrir vóðar
 vóður, og segir þá matarinn: „Þú verður þó að þessja,
 ef eg get gerl þvi einhveru húsar grúða“. Það kvað
 hún þessjaþessja þessja. — Þið lífi mörz á, ofi sagt-
 ist vóðir hófa hugað um þessja vóður dæmi, en góð aldri
 við að geta ofi þess. En þess fór fyrir Góðrúnu eins og
 ælun öðrum, þess aldriun fardist yfir húsar, vóð hún
 að halta góðrúnu og fór þá til lóvar síns, þann vor ^{kræntur} góður
 og farinn að vóð, en hún naut hús veri lungi ~~ist~~,
 hann að á vóð aldri og reija hann fúttist til Amer-
 íku. — Mi fíru fandi minn lóvaris, hann kvað
 fúttist og vóð og ló Góðrúnu í hómis og hús hómum
 að hún í hús uli. — Það vor lóglaga gerl af vóðum.

En vóðaga þessja þessja þessja koma gel og veri
 ul dæmi, það vor vóð lóglaga um að múnka reynfólkis,

en út í vís, að margar þeirra voru töðknúgðar.

Engin lörd ljósmóti var í upplunum, en Guðrún í
lífta í íslakki hefur þann slaf á hendi í fjölsamning á og
farnatist ágætlega. Hún var mjög elskis íra hlathvöðar.

Guðrún var jafnan fátök, hún ^{taf}engin laun höfðu ljósmóti þá,
en hún var rík af góðum verkum, og í öðrum og flestum
töðslöðum. - Enginn launur var heldur í upplunum, og var
afur eftir að fá launishjálpi, þá voru það konur, sem myndu að
hjálpa sér sjálfar með þá að þess launingsbókun og þá sér
naundynlegar meðal eftir þeim, áður en eftir að höfnopólitiska
meðölin komu. Húskin Þekkingdóttir í Trálarunum hefur og
haf þess hin farsla kona, sem ræppti sér höfnopólitiska
launingsbók og þautði meðal eftir þeim, og kom það að
millum nokkum. Eftir að Jónassens launingsbók kom til,
held og að flestar konur hafi þess dóttilis húsnáðs þeim
hjá sér.

Sýslunor þjóð.

Þú langar svo til að minnast síðastlega í þjóð
konur, sem og kynslit í öðru, og ^{tel}sem ég átt, að þess veris
miskar merkiskonar.

Þess en þess: Þóráð í Trögum, móti íra hlathvöðar,
slaga í Hallshimni, hún var rífl Samið ömmuðar
minum (þau áttu ekkert börn), og Guðrún í lífta í íslakki
hún var anna þessa skáldkvaðanna Ólinn og Hóðar
Andriðdóttir.

Allar þessir þessir elskar mjög ríparar leyndisinn.

var þingl i búi i Laugum, en mi kom það er illa, þri þrá
 átti var i gestum, og það voru engir dómleðingir, þeirra komu vor
 him nor, og hafði jafnan i ríðum höndum góðan gríða og
 gleslegri rismól. En gellir, sem him átti var i, voru slóðand-
 unni er Buiastórregjum og flestir slóðandingjar i Vestfirð-
 inga fjórðungi, mi voru þeir vandanþeir i Kallabúðum dimum.
 Flestir erjumum þeir þóru, him vildi líka vel, að veri
 mundi þeir ríð þamtyja. — Þessum fóru i slóru ríðar upp
 að Löt i Reykjameri. Þrífaskurum, það voru er Ólafur Jóhann,
 þeir þorláks Jóhann og þeirra eyskinnar, lánði þeim hella og vor
 náttúrulega gjöfver með i ferðum. „Hóð gal er mi bótis þeim, ég
 átti hvorki kaffi mi segur eða milt, sem þessum gestum vor
 gjöfandi.“ Ófærillu skundi vor him alvörð, ho mundi þessum
 komum hefa farið, og einhverji komu þessi líklega orðir þeir að
 þela líf og líla segja gestumum að him var veri þeim, eða
 klaupa til mannsins og ákila þann þeir fólott og vandadi,
 en slíkt vor þeir þóru. En him mun þessi gengid i líti
 bana hús, þó það veri veri til i Laugum i orðsins fylgla
 skilningi, en afstíðis geur him og það Guð að blessa það lítt,
 sem him gati bótis þessum velkomnum gestum. Að þri öðrum
 fór him hress og slóð að máladi. En hvoð haldið þið að það
 hafi verið? Jái, það voru bora ríðingjölöggraukur, en hann vor
 hvorki vörðandi mi ríðingjölöggraukur, og al lítill ríðingjölöggraukur
 með gjöma úls, þessir mörgum heira manns mæla, að minnsta
 kosti þessa hann er jafnmillid ríðingjölöggraukur og hann vor þessum
 mönnum. — Gellir er komu og glóð og áinog kom þóru til

í máli þeim og áauð þeim í skafu. „Allir þáttir að vísu hálf-
lúðislegir að höfuðinu og beini að góðu, en þá kemur blessaður þrífari
minni til mín í búni og spæði, hvar og gæti mi bókis þessum
kennu, og dæfi af þessum þess. Þá klappadi hann mig í
kudarnar og sagði, að þess veri ágei, hvar mi vor og öruggari. Og
þessan einfaldi gráði vor af þessum, og var hann að þessum.
Og eitthvað í þessa lúðis dæfi þess einum rími. „Aðaf erlu
nóga dæmið, þessa minni, þá hafi vilad þess vor, að þessi
dæmið við í þess, og nýr nýsti þessum við miðnum, þá gæti
þá veri gæti skulu beini gráða. — Og dæfi þá við í þess
einn.

Þessa dæfið veri þess dæfið þess. — Þess vor ein af
þessum mörge, þess í þá dæfi vor sifl dæfið vilja þessum. Þá
fór þessum þessum Joelum og þessum ágeiðess. Þess vor
hilefadi ungum og efriþessum manni ágeiðess. Þess vor
unum, og lengi minni þessum þessum þessum, en hann vor þessum
og minni veri þessum þessum sambodum, og þess að stíð þessum
eundar, vor hann komið upp að þessum. En lengi þessi þessum
miðnum, og einu dæmið þessum, þessum þessum, vor þessum
þessum þessum. En oft vor dæfið áttlekin, vanaþessum þessum
alviti af þessum í dæfið í ungum þessum og þessum vor þessum
þessum. — Þessum þessum vanaþessum þessum miðnum vor þessum.
Þessum þessum þessum áttlekin vor alviti, og dæfið vor
varkfari, þessum komið í þá dæfi dæfið vilja áttlekin, þessum alviti
þessum vor þessum. Þessum dæfið þessum vor alviti, að þessum
þessum þessum komið einu í dæfið, kom þessum alviti í dæfið, þessum dæfið.

komma hon á vaxlunina. Hún fór að stöpa þá, og ~~lét~~ ^{lét} stækta
 eiga vel á iinu þeirra, láta hann afsíðis og vígja komu mæra
 síns. Og þegar hann hóf vörðun sína kom, sýndu hún
 þri upp, hóf hún mægi eða þá þennan rok, sem hún
 líkver. Hú, þad var ónóglegt, hann hóf eða efri á
 þri. - En fyrir innan búrðarðis stóð mætur og kladdi á
 þetta dambal, þad var formáinnur hennar, en eða þad þau og
 kladdi við, og roklaus mátti þau fara í búrðinni. En þegar
~~þad~~ ^{þad} var að búa á skípi og þora, áðamt hennar forðfólkinn,
 var komin til á skípið, kemur þetta klappandi með rok
 og umbláinn og segir sig að afhenda þórn hann. „Ék
 spæði ég minn, þri, ég veit þi hverjum hann var, en sárl
 þetta mér að gæta aldri þar að safnannu, ég sé hann eða
 framor.“

Þetta eru að vísu smáatriði, en þau gæta smá til þess
 ingor mátt, en þu sýnir en þó slærí sýnir, en þórn til eða
 slíkl á þi þá og var jafnglöt þegar hún kom hún í þess
 en þess dunnendur.

Þann kunnugl er allir þórn góð og efrið þórn, og fyrir
 þau lifri hún og skiladi, siglöt og ánógð um þessarmis þadw.
 — Skóarl fluttil hún að Hallshinsuði til Helga systur
 sínnar og andadisl þar.

Helga var mjög lík þórn, en þá var þar hitar. Sama
 allu undir og þetta bláa vísmál, en hún þjótul af minnu kúku-
 luyri, en var þad með framúrskarandi þolinmæði og jafnador-
 gedi, og var siglöt af hún hóf við þad.

sopnum, þrý alltaf átti hún einn rétt, og oft skrifaði hún myllum ís
 henni milli þeirra jóla. Hún þrýðil af gígli, og voru aftur
 húnar meðla mín og kona mín; mjólkurþegnum ~~mitt~~ til
 þeirra, sem með þessum. En ~~þá~~ ^{et} hún ^{se} krolla, voru hún víð
 með að kalla hún hand og klappa með sopnum til þeirra
 konu, sem ~~hún~~ ^{hún} þessi þess með með, og þó voru hún vinna,
 að jafnvel börnin keppast um að gela ger henni grætt.

Þetta sinni var þó nágrenna órátt; ísl af landamarkjum
 og lá við gjöf, að ytri málverk af, en öðru þó laust fari, kom
 þeim tannan um að fara til Guðrúnar í líða. Allir vissu, þó
 ávísanleg og raundögul hún voru. Hún hafði líka um þess þorma
 og þri, mamma kunnugast, og sáðu þessu bandu þó með sér
 að hlyta líni Guðrúnar, hvar ~~þá~~ ^{þá} hún hún ytri.

Þar hlytu þó samla konan og bjoð hana að ganga með sér
 um á up og út á landamarkin, af ^{þessu} ~~þessu~~ ^{metti} ~~þessu~~ að hún gafi orðin
 ís þessari þóku. Þannar þessara bandu voru jókunningsi Guð-
 rúnar og samla bismar þó, en hún rýfarnir að búi og
 henni með öllum ókunnugum.

Þi, þó þá er mi slenn af gíglinni orð og koma að stau-
 arl með ygru innestir.

Þessi þangar koma sér hún, að allir merkisskinnar eru
 vallarnir. af þri klauð þókan en þó voru hún minna, að glöf
 mundi hún, þó þi ^{þessu} ~~þessu~~ ^{stóðit} ~~stóðit~~, og lagði hún bandum: „Í
 þessa þessu skulu þi þó þó, þó þessu og þi munu þessa skinn
 og koma þi í þi, að Guðrún hafði rétt að mala, þó kom þessi
 merkisskinnar, og þó hlytu þi áfram að þó eftir hún or

til
 fúrisögn. Þangað allir merkisheimarnir voru komnir í ljós, og
 sáð þá, hve þeim hófi veis glögg og minnug. Þóðaðu bænd-
 urnir þunni fúri og fín hve þeim til sín.

Þaðinn eftir kemur þá matarinn, sem haldið hófi í í tréþun-
 um, sáðar í lítið til Guðrúnar, og færi þunni hve órína gjöfellinga,
 auman þellan af kaffi, þun af sykkri, og þæli þad höfðingleg vjóf í
 þá daga, hve þun þad lítinn þaukaleisvott fúri, hve vel og
 hveislega þun hófi bændis unda í þetta lídimið, og þæli vor
 einmitt nji bændum og þunni mið öllum ökunum. „Sául þæli mið
 um gjöfina, en sáma þæli mið að kynna þessum ~~áðakisma~~
 gjöfugleraa áðakismaunni,” sáði þun sáðar (þad vor þunl sáð
 kaupmatar og bændi í líley).

Gitur þæli Guðrúnu kaffisopinu, en bætur þá þegar
 þun neal þans mið öðrum, og vor þad þæli að sammi í líley,
 að ef Guðrún sá einhverja ganga fúri lítiðgjörðum
 þegar kál vor úti, kallaði þun: „Koman iun og þigga kaffi-
 sopa, aunnar verður þun óviltar í kómunni!”

Ef þun sáðar ^{var} öðroga þessara systra, sáði þad öðis gjör-
 undarvísir til eftirbreytni.

Ingibjörg Jónsdóttir
 þá Djúpsadal.